

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Iz 40, 1 – 11

Text: Sk 8, 1 – 8 *Saul schvaloval, že Štěpána zabili. Tehdy začalo kruté pronásledování jeruzalémské církve; všichni kromě apoštolů se rozprchli po Judsku a Samařsku. Zbožní muži Štěpána pochovali a velmi nad ním truchlili. Saul se však snažil církev zničit: pátral dům od domu, zatýkal muže i ženy a dával je do žaláře. Ti, kteří se z Jeruzaléma rozprchli, začali kázat evangelium všude, kam přišli. Filip odešel do města Samaří a zvěštoval tam Krista. Všichni lidé byli zaujati Filipovými slovy, když je slyšeli, a když viděli znamení, která činil. Nebot' z mnoha posedlých vycházeli s velikým křikem nečistí duchové a mnoho ochrnutých a chromých bylo uzdraveno. A tak nastala veliká radost v tom městě.*

Kdysi Bůh nepohrdl ani oslem, aby Ježíše a jeho slávu dostal mezi lidi. Dnes je třeba vnést Ježíše do společnosti pomocí jiných nosičů, aby mu lidé zpívali Hosana. Tímto oslím můstkem se dostávám k hlavnímu tématu dnešního kázání: Jak dostat evangelium mezi lidi.

Když se nám s manželkou narodily děti a když bylo některé z nich zrovna nemocné, musela moje žena s nimi zůstat doma na faře a nemohla se účastnit bohoslužeb v kostele. Chytré telefony tenkrát ještě nebyly, a tak jsem coby radioamatér sestrojil vysílací zařízení a bohoslužby jsem z kostela vysílal na běžné rádiové frekvenci, arciže bez licence, takže si je mohl kdokoliv v okruhu sta metrů od kostela naladit na běžném radiopřijímači. Díky Bohu technika pokročila dál, a dnes může každý pořádat televizní přenosy, jaké se mu zachce. Díky ďáblu však narazíte v síti na víc zlého než dobrého. Bohu se však nyní zcela kuriózním způsobem podařilo vyburcovat křesťany, aby konečně vyšli s evangeliem ven z církve. Vždyť evangelium, a to bychom si měli vždy znovu uvědomovat, je primárně určeno lidem nevěřícím a ne těm „kostelovým“. A tak díky Bohu, že jsme dočasně přišli o osobní společenství, protože se tímto způsobem paradoxně zvýšil počet posluchačů nedělních kázání, a to někde i víc než dvojnásobně. I to je velké Boží dílo a já jsem za to vděčný.

Bůh to tak koneckonců musel udělat už na počátku církve. Ani tenkrát se křesťanům moc nechtělo do světa, zvláště pak židokřesťanům mezi ty nevěřící pohany. Jak to Bůh dokázal, že se evangelium začalo šířit do světa?

Inu, ten popud byl rovněž zcela zvláštní. Čteme: „Tehdy začalo kruté pronásledování jeruzalémské církve; všichni kromě apoštolů se rozprchli po Judsku a Samařsku. Ti, kteří se z Jeruzaléma rozprchli, začali kázat evangelium všude, kam přišli.“ Všimněte si, co Pán Bůh použil, aby donutil křesťany dělat to, co jim už dávno Ježíš přikázal, když řekl: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky.“ Kruté pronásledování bylo tím správným nakopnutím, aby se křesťané zvedli z lavice a roznegli evangelium do světa. Stejně tak dobře lze použít třeba zákaz shromažďování, aby byli faráři konečně donuceni vytáhnout nejen svá kázání, ale i celé bohoslužby aspoň na tu celosvětovou digitální síť.

Kruté pronásledování ovšem není nic příjemného. Člověk se o sebe bojí a musí se skrývat. V dnešním textu je pronásledovatelem obávaný farizeus Saul. Pátral dům od domu, zatýkal muže i ženy, a ty, kteří byli nakaženi křesťanstvím, dával do žaláře. Ti, kdo tomu unikli se z Jeruzaléma rozprchli a své nakažlivé křesťanství roznegli všude, kam přišli. Také učedník Filip „odešel do města Samaří a zvěštoval tam Krista. Všichni lidé byli zaujati Filipovými slovy, když je slyšeli, a když viděli znamení, která činil. Nebot' z mnoha posedlých vycházeli s velikým křikem nečistí duchové a mnoho ochrnutých a chromých bylo

uzdraveno. A tak nastala veliká radost v tom městě.“ Všimněte si, jak se Filipova víra v Krista šířila slovem i obrazem, když lidé slyšeli Filipova slova a viděli znamení, která činil. Šlo o takovou pozitivní nákazu, která působila mezi lidmi velikou radost.

A tady se opět naskytá otázka: Co působí naše křesťanství? Přináší lidem nakažlivou radost nebo jako coronavirus lidi dusí a brání jim svobodně se nadechnout? Kam přišel Filip, tam z mnoha posedlých vycházeli s velkým křikem nečistí duchové a mnoho ochrnutých a chromých bylo uzdraveno. Takové bylo Filipovo křesťanství. Přinášelo uzdravení a rozvazovalo ze všelijakých posedlostí ty, kteří byli svázáni nečistým duchem. Působí i naše víra rozvázání z ďábelských pout? Vnímají lidé v naší přítomnosti přítomnost Ducha svatého, svěží dech a čerstvý vítr, nebo probouzíme v lidech svazující panickou hrůzu z apokalyptických událostí, které se ženou na celý svět? Strašení peklem působí na člověka jako svěrací kazajka a k víře neosvobodí. Zcela jinak působila víra Filipova. Kam vstoupil, tam nastala veliká radost v tom městě a všichni lidé byli zaujati Filipovými slovy. Nepřinášíme-li lidem radost, lásku a pokoj, pak je skutečně lepší si dát na ústa roušku.

Ta dnešní doba nám to znovu připomíná, že bychom měli nosit roušku nejen proto, abychom chránili své okolí před virovou nákazou, ale i před jakoukoliv jedovatou slinou, jedovatou poznámkou a jakýmkoliv zraňujícím slovem, které působí bolest, odloučení, odcizení, uzavření se bližním, zvláště v té současné ponorkové atmosféře mnoha domácností.

A tak, jsme-li díky ďáblu uvrženi do žaláře, díky Bohu se evangelium dostává k lidem zcela novými kanály. On i kruté pronásledování koronavirem dokáže využít k tomu, aby aspoň někam dostal evangelium rovnou do domu. Bůh je prostě vynalézavý. Koneckonců, v jeho rukou se i ten krutý pronásledovatel Saul stane jednou největším misionářem mezi pohany.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, odpusť nám, když jsme ještě dobách volného pohybu osob pěstovali víru zápečnickou a soukromou. Děkujme za připomenutí, že víru je třeba sdílet a ne skrývat. Rozdávat a ne slyšet. Věřit ti, nejen pro svou vlastní spásu, ale především pro spásu bližních. Amen.*

Přímlová modlitba: *Pane, Ježíši Kriste, ty jsi povolal své učedníky, aby šli a nesli radostnou zvěst do celého světa. Prosíme, pomáhej i nám, aby se nám to dařilo. Abychom si věděli rady, jak dostat evangelium mezi lidi. A především dej, aby ta zvěst, kterou šíříme kolem sebe, byla opravdu radostná. Modlíme se za evangelium do našich rodin, do našich uzavřených domácností. Necht' promlouvá tvé slovo do vztahů, kde lidé těžko hledají dobrá slova. Necht' zaznívá tvá radostná zvěst tam, kde přicházejí samé Jobovy zvěsti. Prosíme, probud' důvěru v Boha tam, kde se bojíme zlého. Dej lásku tam, kde nám docházejí síly. Dej naději tam, kde nevidíme, co nás čeká.*

Vyslyš, prosíme, také naše osobní modlitby, které ti každý z nás v této chvíli předkládáme. ...

Kriste, děkujeme ti, že nás slyšíš. Amen.